

Sygn. akt: I C 584/20 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Agnieszka Wysmyk

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2020 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko G. F.

o zapłatę

oddala powództwo.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 584/20

UZASADNIENIE

Powód – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, złożył pozew przeciwko G. F. o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwany jest zobowiązany jest zapłacić powodowi kwotę 2.821,97 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ kc, to jest dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 2.821,97 złotych od dnia 30 maja 2019 roku do dnia 30 maja 2019 roku z tytułu udzielonej stronie pozwanej pożyczki na podstawie umowy pożyczki z dnia 14 kwietnia 2019 roku, na którą składają się kwota 2.429,75 złotych z tytułu sumy niespłaconego kapitału pożyczki oraz prowizji, kwota 18,49 złotych z tytułu sumy niespłaconych odsetek kapitałowych i kwota 373,73 złotych z tytułu sumy skapitalizowanych odsetek za opóźnienie, a nadto zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że powód wniósł przeciwko pozwanemu w dniu 25 lipca 2020 roku pozew o zapłatę w elektronicznym postępowaniu upominawczym. (...) umorzył postępowanie w sprawie. Podkreślił, że wierzycelność

dochodzona przez powoda od pozwanego wynika z umowy pożyczki – (...) zawartej dnia 14 kwietnia 2019 roku przez pozwanego z pożyczkodawcą – (...) sp. z o.o. za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość wedle wymogów kc oraz ustawy o kredycie konsumenckim. Na mocy tej umowy pożyczkodawca zobowiązał się udostępnić kwotę pożyczki w wysokości 2.000,00 złotych do skorzystania na określony okres czasu. Zgodnie z warunkami udzielenia pożyczki, określonymi bezpośrednio w treści umowy pożyczki, zaakceptowanym przez pozwanego, pożyczkobiorca zobowiązał się do zapłaty kwoty pożyczki, na warunkach określonych w umowie pożyczki wraz z umową ramową, która pierwotnie oprócz kapitału składa się także z prowizji określonych w tabeli opłat i prowizji stanowiącej integralną część umowy pożyczki w wysokości 429,75 złotych i odsetek kapitałowych w wysokości 18,49 złotych.

Powód podkreślił, że należności te nie przekraczały dopuszczalnego przez ustawę o kredycie konsumenckim wynagrodzenia za korzystanie z kapitału, na które składały się pozaodsetkowe koszty kredytu oraz odsetki kapitałowe. Ponieważ pożyczkobiorca nie wywiązał się ze spłaty zobowiązania do zasłużenia doliczyć należy – zgodnie ze twierdzeniami powoda - również kwotę z tytułu skapitalizowanych odsetek od nieterminowej płatności liczonych od kwoty udzielonej pożyczki powiększonej o kwotę prowizji w wysokości 264,79 zł za okres od 7 maja 2019 roku do dnia poprzedzającego wniesienia pozwu.

Powód argumentował również, że umowa pożyczki zawarta została za pomocą środków porozumiewania się na odległość, poprzez zarejestrowanie konta pożyczkobiorcy na stronie internetowej pożyczkodawcy, który dokonał weryfikacji prawdziwości danych pozwanego wskazanych przez niego na wcześniejszym etapie. Poprawność weryfikacji stanowiła warunek konieczny powodując udzielenie pożyczki na wcześniej określonych warunkach. Powód podkreślił, że pozwany o przyznaniu pożyczki został poinformowany w formie elektronicznej poprzez wiadomość e-mail, jak również, że dokumentacja medyczna została udostępniona pozwanemu na indywidualnym koncie użytkownika. Potwierdzenie zawarcia umowy oraz akceptacja jej warunków były zrealizowane za pośrednictwem logowania się pozwanego na zweryfikowane indywidualne konto założone przez niego na stronie internetowej pożyczkodawcy oraz wybór odpowiedniej oferty. Pożyczkodawca w dniu udzielenia pożyczki przesyłał w wiadomość e-mail zbiór dokumentów niezbędnych przy zawieraniu umowy o kredycie konsumenckim.

Powód podniósł, że pożyczkodawca wykonał swoje zobowiązanie wynikające z zawartej przez strony umowy pożyczki z dnia 14 kwietnia 2019 roku poprzez przekazanie zawnioskowanej kwoty zgodnie z jej warunkami. Pozwany nie wypełnił ciążącego na nim obowiązku zwrotu pożyczki w kwocie i wysokości wskazanej bezpośrednio w zapisach umowy, tj. kwoty 2.448,24 złotych. Tym samym po stronie pozwanego powstał obowiązek zapłaty dodatkowych kwot, które podlegały doliczeniu do wskazanego zadłużenia, a wynikające bezpośrednio z zapisów umowy pożyczki w postaci kwoty z tytułu skapitalizowanych odsetek w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie wedle art. 481 § 2¹ kc powiększonej o kwotę prowizji w wysokości 373,73 złotych za okres od dnia 30 maja 2019 roku do dnia poprzedzającego wniesienia pozwu.

Powód wskazał, że roszczenie stało się wymagalne w dniu 30 maja 2019 roku, albowiem pozwany nie uregulował należności objętych przedmiotem sporu, tym samym powództwo w całości powinno zostać uwzględnione. Podkreślił nadto, że w dniu 31 lipca 2019 roku została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności sygn.. (...)/ (...) przysługującej spółce (...) Sp. z o.o., będącej pożyczkodawcą względem pozwanego na rzecz D. W. (...). Zarówno zbywca, jak i nabywca wierzytelności zawiadomili pozwanego o w/w umowie. Następnie w dniu 10 października 2019 roku powód zawarł z D. W. (...) umowę cesji, na mocy której stał się następcą prawnym, a tym samym uprawnionym do występowania z wszelkimi roszczeniami przysługującymi cedentowi względem pozwanego.

Powód podniósł nadto, że umowie cesji pozwana została zawiadomiona w korespondencji wysłanej drogą e-mailową. Powód akcentował, że zarówno przed jak i po nabyciu wierzytelności strona pozwana nie dokonała żadnych wpłat, dlatego też pożyczkodawca skierował do strony pozwanej pisemne zawiadomienie o aktualnym stanie zadłużenia, które nie wywarło skutku w postaci spłaty zadłużenia.

Pozwana – G. F. nie stawiała się na termin rozprawy, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 marca 2018 roku pozwana G. F. przelała na konto (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. kwotę 0,01 złotych tytułem potwierdzenia rejestracji i akceptacji warunków umowy nr (...), zawartej w dniu 28 lutego 2019 roku pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w B., zwanym (...), dla której usługi pośrednictwa świadczy (...) sp. z o.o. z siedzibą w B., zwanym (...) a pozwaną G. F..

dowód: umowa ramowa pożyczki nr (...) k. 34 – 36.

W dniu 28 lutego 2019 roku została zawarta umowa pożyczki refinansującej nr (...) pomiędzy pożyczkodawcą (...) sp. z o.o. z siedzibą w B., dla której usługi pośrednictwa świadczy (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. a G. F..

Z treści umowy pożyczki refinansującej wynikało, że kwota pożyczki refinansującej udzielonej pożyczkobiorcy wynosiła 2.448,24 złotych, natomiast pożyczkodawca, wskazany przez pożyczkobiorcę, na rzecz którego rzecz dokonany miał być przelew kwoty pożyczki refinansującej – podmiot współpracujący z pośrednikiem – (...) sp. z o.o. Kwota do spłaty przez pożyczkobiorcę należna pożyczkodawcy wynosiła 2.448,24 złotych i miała być spłacona do 29 maja 2019 roku. Wysokość opłaty za refinansowanie wynosiła kwotę 597,66 złotych, a odsetek kapitałowych – 18,49 złotych. Pożyczka udzielona na okres (okres kredytowania) – 45. Całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta obejmowała kwotę 2.448,24 zł + 448,24 zł + 18,49 zł + 0,01 zł opłata rejestracyjna (tylko w wypadku potwierdzenia pierwszej rejestracji opłatą rejestracyjną).

W dniu 12 kwietnia 2019 roku z rachunku pozwanej G. F. został dokonany przelew na kwotę 537,89 złotych tytułem refinansowania pożyczki (...).

dowód: umowa pożyczki refinansującej nr (...) k. 32 – 32v, szczegóły transakcji zrealizowanej k. 33.

W dniu 14 kwietnia 2019 roku została zawarta umowa pożyczki refinansującej nr (...) pomiędzy pożyczkodawcą (...) sp. z o.o. z siedzibą w B., dla której usługi pośrednictwa świadczy (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. a G. F..

Na podstawie tej umowy kwota pożyczki refinansującej udzielonej pożyczkobiorcy wynosiła 2.448,24 złotych, natomiast pożyczkodawca, wskazany przez pożyczkobiorcę, na rzecz którego rzecz dokonany miał być przelew kwoty pożyczki refinansującej – podmiot współpracujący z pośrednikiem – (...) sp. z o.o. Kwota do spłaty przez pożyczkobiorcę należna pożyczkodawcy wynosiła 2.448,24 złotych i miała być spłacona do 29 maja 2019 roku. Wysokość opłaty za refinansowanie wynosiła kwotę 597,66 złotych, a odsetek kapitałowych – 18,49 złotych. Pożyczka udzielona na okres (okres kredytowania) – 45. Całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta obejmowała kwotę 2.448,24 zł + 448,24 zł + 18,49 zł + 0,01 zł opłata rejestracyjna (tylko w wypadku potwierdzenia pierwszej rejestracji opłatą rejestracyjną).

dowód: umowa pożyczki refinansującej nr (...) k. 37 – 37v.

W dniu 8 czerwca 2019 roku (...) spółka z.o.o. działając w imieniu (...) sp. z.o.o. wystosował do pozwanej G. F. wezwania do zapłaty kwoty 2.457,63 złotych, zgodnie z warunkami Ramowej Umowy P. (...) oraz umowy pożyczki nr (...), zawartej drogą elektroniczną za pośrednictwem strony internetowej (...) która obejmowała kwotę pożyczki do spłaty w wysokości 2.448,24 złotych oraz odsetki za zwłokę w wysokości 9,39 złotych.

W dniu 28 czerwca 2019 roku (...) Finanse sp. z o.o. z siedzibą w B. wystosował do pozwanej ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 2.476,41 złotych, obejmującej kwotę do spłaty w wysokości 2.448,24 zł i odsetki karne w wysokości 28,17 złotych, wynikającej z umowy pożyczki nr (...), udzielonej w dniu 14 kwietnia 2019 roku w wysokości 2.000,00 złotych.

dowód z innych wniosków dowodowych: wezwania do zapłaty k. 36, ostateczne wezwanie do zapłaty k. 38, potwierdzenie nadania przesyłki k. 37, 39.

W dniu 1 sierpnia 2019 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. zawarł z D. W. (...) z siedzibą w T. umowę cesji wierzytelności. Cedent oświadczył, że przysługują mu pozbawione wad prawnych, bezsporne i wymagalne wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w załączniku nr A do niniejszej umowy, który stanowi jej integralną część, sporządzonym według stanu tych wierzytelności na 31 lipca 2019 roku, w stosunku do osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, a wynikające z niespłaconych pożyczek, opłat za udzielenie pożyczek i odsetek za zwłokę i pozostałych opłat.

D. W. (...) z siedzibą w T. wystosował do pozwanej G. F. zawiadomienie o cesji wierzytelności wraz z przedsądowym wezwaniem do zapłaty.

dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 1 sierpnia 2019 roku k. 26 – 28, nadto dowód z innych wniosków dowodowych: zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 29 sierpnia 2019 roku k. 40, potwierdzenie nadania przesyłki k. 41.

W dniu 10 października 2019 roku powód – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z D. W. (...) z siedzibą w T. (Estonia) umowę sprzedaży wierzytelności. Sprzedający oświadczył, że według stanu na dzień podpisania umowy przysługują mu wymagalne i niespłacone wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w załączniku nr 1 do umowy, stanowiącym jej integralną część, sporządzonym według stanu na dzień 27 września 2019 roku, przysługujące w stosunku do osób fizycznych nie prowadzących działalności gospodarczej, zwanych dalej dłużnikami, wynikające z tytułu umowy pożyczek.

Powód sporządził zawiadomienie o przelewie wierzytelności, wskazując, że na dzień 16 października 2019 roku zadłużenie pozwanej wynosi kwotę 2.579,22 złotych i obejmuje należność w wysokości 2.448,24 złotych oraz odsetki w wysokości 130,98 złotych i wynika z pożyczki nr (...) zawartej w dniu 14 kwietnia 2019 roku, na kwotę 2.000,00 złotych.

dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 10 października 2019 roku k. 14 – 16, załącznik nr 1 do umowy k. 24, dowód z innych wniosków dowodowych: zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 43.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że zgodnie z treścią art. 11 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, sprawa niniejsza podlegała rozpoznaniu zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu obowiązującym przed zmianą wynikającą z tej ustawy.

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód dochodził roszczenia z tytułu pożyczki wraz z odsetkami z tytułu opóźnienia. Ponadto twierdzenia powoda odwoływały się do zawarcia przez strony umowy pożyczki w drodze elektronicznej regulowanej przez ustawę z dnia 18 lipca 2002 roku o świadczenie usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2013 roku, Nr 1422 z późn. zmian.). Rodzaj umowy i jej podmioty wskazują na potrzebę oceny stosunku prawnego stron w oparciu o przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 roku, Nr 126, poz. 715 z późn. zmian.) oraz ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta (Dz. U. z 2014 r., poz. 827 z późn. zmian.). Pożyczkę udzieloną w warunkach wywodzonych przez powoda kwalifikować należy jako kredyt konsumencki zawierany na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim oraz art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (stosowany do umów kredytu konsumenckiego jako usługi finansowej zawieranej na odległości w oparciu o art. 4 ust. 2 ustawy o prawach konsumenta).

Zgodnie bowiem z treścią art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1). Co do zasady umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę (art. 29 ust. 1). Przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim w art. 5 pkt 15 przewidują - jak jeden ze sposobów zawarcia umowy - kredyt konsumencki zawierany na odległość. Zgodnie z tym przepisem, jako taki kredyt, rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Z kolei umowa o kredyt konsumentki - jako umowa dotycząca usług finansowych zawieranych na odległość w rozumieniu art. 4 ust. 2 ustawy o prawach konsumenta - stosownie do treści przepisu art. 2 pkt. 1 tej ustawy jest umową zawartą z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumienia się na odległość do chwili zawarcia umowy łącznie. Przepisy te przewidują szczególny sposób zawierania umowy o kredyt konsumentki - przy wykorzystaniu środków porozumienia na odległość. W świetle powyższego należy stwierdzić, iż zawarcie umowy kredytu konsumenckiego nie wymaga w takiej sytuacji zachowania formy pisemnej. Wydruk z systemu - jako dokument w rozumieniu art. 77³ k.c., to jest nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jego treścią - stanowią środek dowodowy, który w zależności od cech i treści może być przedmiotem dowodu również w trybie art. 308 k.p.c., jako dowód z innych dokumentów.

Jak każdy dowód w sprawie podlegają one jednak ocenie sądu, a ze szczególną ostrożnością do złożonych dowodów wytworzonych w związku z podejmowanymi przez strony umowy pożyczki czynnościami w postaci elektronicznej należy podchodzić, w sytuacji gdy - jak w niniejszej sprawie - podmioty udzielające pożyczki korzystają z tego samego portalu internetowego.

W niniejszej sprawie, strona pozwana G. F., nie stawiała się na termin rozprawy, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecności. Skutkowało to zatem koniecznością wydania wyroku zaocznego, albowiem skoro strona pozwana nie podjęła obrony, to zostały spełnione przesłanki do wydania takiego orzeczenia, zgodnie bowiem z treścią art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny

Stosownie do treści art. 339 § 2 k.p.c., wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Przepis art. 339 § 2 k.p.c. ustanawia zatem domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 roku, w sprawie III CRN 539/71). Zatem sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c, negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku w sprawie III CRN 30/72, z dnia 31 marca 1999 roku w sprawie I CKU 176/97, z dnia 6 czerwca 1997 roku w sprawie I CKU 87/97, z dnia 15 marca 1996 roku w sprawie I CRN 26/96, z dnia 15 września 1967 roku w sprawie III CRN 175/67).

Treść przepisu art. art. 339 § 2 k.p.c. wskazują, iż domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie obowiązuje, jeżeli budzą one uzasadnione wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Z brzmienia przepisu wynika, że chodzi tu o kwalifikowaną postać wątpliwości, a mianowicie muszą być one uzasadnione. Te uzasadnione wątpliwości

mogą powstać, np. gdy podane w pozwie okoliczności stają w sprzeczności z faktami powszechnie znanymi (art. 228 § 1 k.p.c.) lub faktami znanymi sądowni urzędowo (art. 228 § 2 k.p.c.). Uzasadnione wątpliwości mogą też powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie do stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. (por. komentarz do art. 339 k.p.c. pod redakcją Zieliński - system Legalis).

W przypadku, gdy sąd poweźmie wątpliwości co do zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości co do faktów bądź ustalenia, czy powód zmierza do obejścia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku w sprawie III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973 roku w sprawie III CRN 59/73, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999 roku w sprawie I CKU 176/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996 roku w sprawie I CRN 26/96). Podkreślenia wymaga fakt, iż zgodnie z ogólnym ciężarem dowodowym to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje - jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zatem, w toku niniejszego procesu strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontrydiktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontrydiktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

W niniejszej sprawie, powód stan faktyczny sprawy w uzasadnianiu pozwu przedstawił tak, że wynikała z niego, iż do zawarcia umowy pożyczki między pozwaną o pożyczkodawcą doszło za pomocą środków porozumiewania na odległość, a w zakresie wykonania umowy przez pożyczkodawcę wskazał jedynie, iż pożyczkodawca wykonał swoje zobowiązania poprzez przekazania zawnioskowanej kwoty zgodnie z jej warunkami.

Zgodnie z treścią art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są, po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może

być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie.

Zatem, w procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki, powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym obie strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W toku niniejszego procesu pozwana G. F. nie podjęła obrony. Zostały więc spełnione przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednak w ocenie sądu brak było podstaw do ustalenia stanu faktycznego jedynie w oparciu o twierdzenia powoda zawarte w uzasadnieniu pozwu.

Z zaoferowanego w sprawie materiału dowodowego, przedłożonego przez powoda wynika, że umowa na którą powołał się on w uzasadnieniu pozwu jest faktycznie umową pożyczki refinansującej. Powód celem wykazania zasadności i wysokości swojego roszczenia przedłożył również ramową umowę pożyczki numer (...) oraz kolejną umowę pożyczki refinansującej nr (...).

Należy jednak zauważyć, że z ramowej umowy pożyczki absolutnie nie wynika na jaki okres została zawarta, jakiej kwoty dotyczyła oraz jakie były dodatkowe postanowienia związane z tą umową. W umowie tej znajdują się tylko ogólne postanowienia dotyczące umowy pożyczki. W konsekwencji tego Sąd nie miał możliwości zweryfikowania stosunku podstawowego - umowy pożyczki numer (...), w zakresie udzielonej pozwanej do dyspozycji kwoty, zasad jej spłaty, okresu trwania umowy, czy też dodatkowych kosztów związanych z udzieloną pożyczką. Istotnym jest również, że z przedłożonych umów refinansujących absolutnie nie wynika, której umowy one dotyczą. Brak jest bowiem jakichkolwiek informacji w treści tych umów. Ponadto analiza przedłożonych umów refinansujących oraz utworzenie konta na stronie internetowej pośrednika i weryfikacja podanych przez nią danych pozwanej nie daje podstaw do ustalenia, iż wykazane zostało zawarcie i wykonanie umowy pożyczki, na którą powołuje się powód – co do której wywodzi, iż nabył świadczenie wobec pozwanej. Ponadto strona powodowa nie wykazała czy pozwana złożyła wnioski o udzielenie pożyczek refinansujących, które pożyczkodawca mógł złożyć za pośrednictwem Profilu klienta. W niniejszej sprawie brak jest bowiem podstaw – jak wyżej wskazano – do ustalenia, iż wnioski takie przez pożyczkobiorcę rzeczywiście zostały złożone w celu zawarcia umów, na która powołuje się powód.

Wątpliwości powyższe uzasadnione są tym bardziej, że – co już podkreślono - obaj pożyczkodawcy udzielający kolejnych pożyczek refinansujących prowadzą działalność z wykorzystaniem tego samego serwisu internetowego, korzystając z pośrednictwa tego samego pośrednika.

Wobec powyższego zasadnym było oddalić powództwo w całości.